

sielle og økonomiske Betragtninger. Han udtalte der bl. a., at det havde været et taknemmeligt Emne paa Sommerens Møder og Diskussioner at stille Krav til Statens Økonomi. Han føjede til: „Jeg glæder mig til, at vi nu her paa Rigsdagen kan drøfte disse Spørgsmaal under fuldt Ansvar med Hensyn til Konsekvenserne af Ønsker og Forslag“. Jeg vil straks sige, at den Glæde vil ingen tage fra Ministeren. Jeg tror ogsaa, at den højtærede Minister allerede har erfaret, at det, Forhandlingen i væsentlig Grad drejer sig om, er de finansielle og økonomiske Spørgsmaal, der i Øjeblikket er saa stærkt fremme og overskygger alt andet.

Før jeg gaar over til at tale om Beparelser, vil jeg dog først sige et Par Ord med Hensyn til det taknemmelige Emne. Jeg tænker mig, at Ministeren der har tænkt paa svundne Dage, da han endnu stod i Opposition. Gaar man lidt tilbage og erindrer de Krav, der blev stillet, da den nuværende Regering var i Opposition, var det Krav, der — om jeg maa bruge et lidt forsørent Udtryk — havde vasket sig. Det var i alt Fald Krav, det vilde koste umaadelig mange Penge at indfri. Dertil kommer, at naar Talen var om at skabe nye Indtægtslove eller Skattelove for at imødegaa den store Nedgang, der var i de 4 Aar, hvori Venstres Regering sad, særlig vedrørende Indkomst- og Formueskatten, var Socialdemokraterne aldrig hjemme. De var altid mod de nye Indtægtslove. Det er jo en taknemmelig Opgave først at kræve ind og bagefter gaa ud og sige, at man ikke vilde være med til de nye Skatter, der nu var blevet tilvejebragt. Ministeren maa derfor have tænkt paa svundne Dage, naar han talte om den taknemmelige Opgave. Nu da Ministeren er kommet paa den ansvarsfulde Post, hvor han i Øjeblikket sidder, forstaar jeg meget vel, at det knap er saa taknemmeligt. Det er, ligesom man bliver noget irriteret, naar der stilles Krav.

Naar man har fulgt lidt med i Sommerens Møder og hørt eller læst de holdte Minister-taler, eller naar man har læst den store „Social-Demokraten“, som er Regeringens Hovedorgan, kommer man til det Resultat, at Regeringen, naar den sammenholder sin Regeringsperiode med den forrige Regerings, synes at være saare veltilfreds med det, man har naaet. Saadan læste jeg for nogen Tid siden, jeg husker ikke, hvor længe det er siden, en Artikel, der hed: „Det faste Finansstyre“. Naar Regeringen særlig skal fremhæve sine gode Gerninger, hvad de har udrettet, er det altid dette, at de har bragt egentlig Orden i vore Finanser, det er

det faste Finansstyre. „Social-Demokraten“ skriver følgende, som det maaske maa være mig tilladt at citere: „Tænk, hvis Neergaard havde baaret sig ad som Bramsnæs. Tænk, hvis han i Stedet for at forøge Statsgælden havde mindsket den? Selv om det kun var sket med det Beløb, som Bramsnæs ekstraordinært har nedbragt den med i Aar, 40 Mill. Kr., vilde det dog være 160 Millioner i de 4 Aar. Ved at drive det, som „København“ haanende kalder det socialdemokratiske Finansstyre, vilde han da i sin Regeringstid have nedbragt Statsgælden til 800 Mill. Kr., og Staten vilde have været 400—500 Mill. Kr. rigere.“ Den højtærede Minister maa jo forstaa, at hvis Ministeriet var i Stand til at gøre et saadant Mesterstykke, er man berettiget til at stille Krav, endog meget betydelige Krav, og ogsaa vente at faa dem opfyldt. Men Virkeligheden ser jo noget anderledes ud end det Fantasifoster, der her staar i „Social-Demokraten“.

Ved Statsregnskabet's Fremlæggelse har vi nu faaet at vide, hvorledes det ser ud med Hensyn til Statsgældens Nedbringelse. Den højtærede Minister gjorde opmærksom paa, at Statsgælden i 1925—26 blev nedbragt med 59,1 Millioner, men i disse var indbefattet baade det ordinære Afdrag paa Statsgælden, det ekstraordinære Afdrag til Nationalbanken og den Kursgevinst, der var indvundet i 1925 ved Konvertering af det amerikanske Statslaan. Men hvis man nu vil opløse disse forskellige Poster og se, hvorledes de fordeler sig, er Forholdet dette, at Kursgevinsten indbragte 35,4 Millioner. Det var ikke i Kraft af, at Udgifterne var gaaet ned, saaledes at man kunde afholde en saadan Udgift, nej, man kan vel nærmest sige, at det var, fordi der var en Betingelse i den Kontrakt, eller hvad man nu vil, hvorefter Laanet var optaget, om, at det kunde konverteres efter 5 Aar. Nu var det lykkedes os ved forenede Kræfter at faa den danske Krone til at stige. Jeg maa sige, at det har kun glædet mig. Jeg har altid været Tilhænger af, at Kronen skulde op i Pari. Jeg vil her indskyde den Bemærkning, at det undrede mig noget, da jeg fornylig i et Blad saa, at det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen havde sagt, at det var Løgn, at han nogen Sinde havde været Tilhænger af Parikronen. Jeg var ikke klogere, end at han ved Valget i 1924 var Tilhænger deraf, og jeg kunde næsten fristes til at spørge, hvorledes det egentlig forholder sig. Men hvordan det nu end forholder sig, var Resultatet, at det, fordi Kronen var steget, var muligt ved Konverteringen af dette